

Венеция — тя мина царски отъ столѣтие въ столѣтие,
и чуха името ѝ всички океани,
и кораби безчислени стоваряха предъ колѣнетъ ѝ
безброй съкровища отъ Истока събрани.

Ти помнишъ отклици възторжени на всѣкакви езици
и приказни носии, въ тебе отразени.
Ти помнишъ дивни празненства — и редомъ страшни инквизиции,
безумия, и заговори, и измѣни . . .

И ето, все така се диглятъ твоитѣ води и свѣтятъ —
безсънни, неуморни, хилядогодишни —
и стелятъ влажното зелено кадифе на вѣковетѣ
по мраморнитѣ стълби на дворцитѣ пищни.